

Chương 6

Lệ ra quầy trả tiền xong và tiến thẳng về phía bàn Hoán. Chàng đứng lên, giới thiệu:

- Bà Lệ, thân chủ hãng bảo hiểm của anh!

Lệ không cần Hoán giới thiệu Vân:

- Ca sĩ Hoàng Vân! Tôi thích tiếng hát của cô lắm. Vũ trường Thiên Thanh có cô hát là nhất rồi. Bao giờ cô ra CD đây?

Vân nói vài câu khách sáo cảm ơn cho qua chuyện. Nàng không có cảm tình với người đàn bà đẹp, đầy dục tình đứng trước mặt nàng. Và ánh mắt của Lệ nhìn Hoán làm nàng nhột nhạt và nghi ngại. Có gì giữa Lệ và người chồng sắp cưới của nàng?

Lệ hỏi Hoán:

- Tôi cần đổi lại bảo hiểm về sức khỏe. Ngày mai tôi ghé chỗ Hoán được không?

Vân nghe thấy chói tai. Tại sao người đàn bà này gọi Hoán bằng tên, giọng ngọt sớt và đầy vẻ âu yếm như vậy. Linh tính cho nàng biết người đàn bà trước mặt sẽ mang tai họa cho nàng. Và cho Hoán. Vân chợt quay sang Hoán:

- Anh! Ngày mai mình có hẹn đi Yosemite Park với Hà và Tường. Anh có nói với sở xin nghỉ mấy ngày chưa?

Hoán ngẩn mặt. Nhưng chàng hiểu ngay. Vân bày ra chuyện đi chơi để Lệ khỏi đến gặp chàng. Hoán gật đầu:

- Anh xin nghỉ rồi!

Chàng quay sang Lệ:

- Bà cứ đến để làm giấy tờ. Tôi sẽ nhờ người khác giúp để lo cho bà!

Lệ liếc mắt nhìn Vân. Cô bé này cũng đáo để lắm. Nhưng sẽ giữ Hoán được bao lâu? Một khi nàng đã muốn Hoán cho nàng. Lệ nói qua loa vài câu và trở lại bàn nàng. Tuyến đã đứng dậy và đưa nàng ra cửa. Chàng hỏi Lệ về hai người trẻ tuổi Lệ vừa nói chuyện khi nãy nhưng nàng đánh trống lảng. Sự tức giận đã chiếm ngự tâm trí nàng. Tại sao Hoán không còn đếm xỉa gì đến nàng nữa? Chưa bao giờ Lệ cảm thấy bị chạm tự ái như vậy.

* * *

Lệ không phải là người dễ nổi giận. Tuyến đã từng khen nàng diêm dạm và tinh trí, không bao giờ thấy nàng bị lỡ vì tức giận, hành xử không còn suy nghĩ. Chàng đã nghĩ nàng có máu lạnh, vì chàng chưa bao giờ thấy nàng có những bông bột sôi nổi, kể cả lúc ăn nằm với nhau. Lệ cười thầm khi nghe Tuyến khen nàng. Vì chàng chưa bao giờ biết nàng khi Lệ nổi giận, mặc dù đã ở với nhau hàng mười mấy năm. Mỗi người là một ốc đảo, Lệ nghĩ thế, dù là vợ chồng, dù ăn đời ở kiếp, sống bên nhau từng phút từng giây. Những điều sâu kín của nàng, sẽ không ai được biết, dù là người thân cận nhất.

Năm hơn 10 tuổi, Lệ đã nổi giận lần đầu tiên. Câu chuyện cãi nhau giữa nàng và người em trai nhỏ lý do tại sao nàng không còn nhớ rõ. Lệ chỉ biết nàng giận ghê gớm. Nhưng Long không hề biết, cả nhà không ai được biết. Lệ không khóc, nàng chỉ ngồi thừ trong căn phòng nhỏ gậm nhấm cơn giận bưng bưng. Và nàng quyết định phải làm một điều gì, để nguôi cơn giận. Để em trai nàng biết nàng giận. Lệ vào phòng Long, lôi ra hộp đựng đồ của em nàng, hai con đũa lửa to lớn với càn đen dương hung hãn. Hai con đũa Long đã hãnh diện đặt tên là đũa hổ, bách chiến bách thắng trong những trận đấu với trẻ con trong xóm. Nàng lấy kim may dài hành hạ hai con đũa cứng của em trai nàng, chọc những nhát kim xuống mình hai con đũa tội nghiệp để trút mỗi tức giận. Và nàng vật đầu một con đũa để nhử con đũa kia đánh nhau với đầu đũa để cầm lên chiếc kim. Cơn tức giận đã hạ dần và sau cùng nàng vật đầu con đũa còn lại để cầm lên trên chiếc gối ngủ của Long. Chỉ có thể nàng mới hết giận được người em trai. Và từ đó không bao giờ Long dám chọc giận chị của mình lần thứ nhì trong suốt cuộc đời, cho đến khi chàng chết trong cuộc hành quân tại vùng Quảng Trị.

Cơn giận lần thứ nhì đến khi nàng 15 tuổi. Lệ đi xi nê với mấy người bạn gái cùng lớp về muộn. Nàng xin phép bố đi và hứa về sớm. Nhưng đám bạn xi nê xong kéo nhau

ra chợ Bến Thành ăn bún ốc bà Ba Bùng, rồi còn bò khô và nước mía Viễn Đông. Rồi la cà trên đường lê Lợi đứng trước các cửa tiệm ngắm nhìn đồ trang sức nhập cảng. Làm sao Lệ về ngay đúng giờ như lời hứa với ông bố được. Và kết quả là mấy cái bọp tai và những lời chửi thậm tệ. Bố nàng đã gọi nàng là con đi! Lệ không khóc, mắt ráo hoảnh, nhưng trong nàng là một trời lửa giận. Nàng đi thẳng vào phòng, nằm một lúc và quyết định sẽ làm đúng lời bố nàng đã gọi nàng. Con đi! Lệ không thể tưởng tượng được bố nàng có thể gọi nàng bằng từ ngữ như vậy. Bố nàng đã coi nàng là loại người không ra gì, chỉ xứng đáng trở thành một thành phần hạ tiện nhất của xã hội, tại sao nàng không làm đúng như lời nguyện của bố nàng. Để bố nàng trở thành người cha của một con đi! Còn hình phạt nào xứng đáng hơn cho câu chửi rủa của bố!

Lệ nghĩ đến Tuyết, người bạn lớn hơn nàng hai tuổi mới mười bảy, nhưng trông như hơn hai mươi. Tuyết lúc nào cũng son phấn và ăn bận đúng mốt, với những đồ sang nhất và ăn tiêu như nước. Tiền bạc ở đâu Tuyết có thể xài sang như vậy, trong khi gia đình Tuyết sống trong ngõ hẻm chật hẹp. Lệ đã hỏi thẳng bạn và sau nhiều lần đánh trống lảng không được, Tuyết thổ lộ cho nàng biết, nàng đi "nhảy dù" ở một động sang trên đường Lê Quý Đôn. Những khách làng chơi đến biệt thự sang trọng trên con đường Lê Quý Đôn sẵn sàng trả tiền thật nhiều cho những cô gái trẻ, mới lớn, xinh đẹp như Tuyết. Nàng chỉ cần đi khách một tháng một lần cũng đã đủ tiền để may vài chiếc áo dài Thiết Lập và son phấn Max Factor nhập cảng, chưa kể ăn uống hoang đàng, tiêu không cần biết giá!

Lệ nghe Tuyết nói và không khỏi tò mò. Nàng hỏi bạn cận kề về chuyện nhảy dù của Tuyết, nàng phải làm những gì, khách chơi thuộc loại người nào. Những câu hỏi sống sượng làm Tuyết cũng phải thắc mắc và nghi ngờ cô bạn gái của mình. Nhìn thân hình này nở của Lệ, Tuyết đùa: "Mày muốn không, tao giới thiệu với chị Mười cho!". Lệ lắc đầu, dấn vào lưng cô bạn nhưng nàng

không khỏi động lòng. Lệ chưa bao giờ xin được tiền để may một chiếc áo dài đúng mốt, đừng nói đến phần son mặc tiền. Với lương thu ký chết đói của bố nàng, bao giờ Lệ mới có thể xin bố cho tiền để đưa đòi theo bạn được!

Lệ nằm trong phòng một lúc đợi bố nàng đi ra khỏi nhà và lên ra. Nàng đạp xe đạp đến nhà Tuyết. Những tưởng tượng không bao giờ thành hình khi nghe Tuyết kể chuyện đã hiển hiện trong đầu nàng. Lệ sẽ làm đúng lời nói của bố. Và để mọi sự đến đâu thì đến!